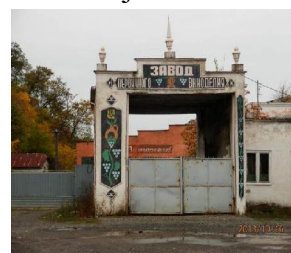


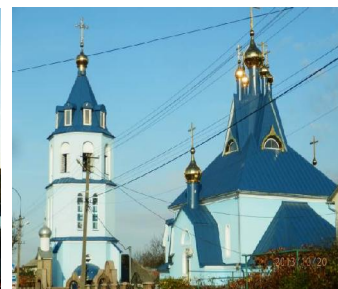
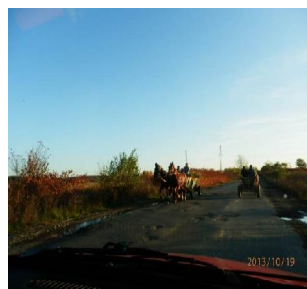


Rád bych se s vámi rozdělil o svoje zážitky z výjezdu na Zakarpatskou Ukrajinu, který se uskutečnil v říjnu letošního roku. Několik dní jsem pobýval ve Vinogradovském okrese ve vesnicích Cholmovce a Černotisovo. V Cholmovci jsme měli dvě shromáždění v místním ukrajinském sboru. V posledních třech letech je to jediný ukrajinský sbor, se kterým mám tu čest spolupracovat. Všechny ostatní sbory, které navštěvuji, jsou romské. Lidé v Cholmovci byli plně zaměstnáni podzimními pracemi na svých malých hospodářstvích, mnozí muži byli daleko od domova na zarobotkách (práce daleko od domova, někdy i několik tisíc kilometrů, a to zvláště na stavbách po Ukrajině, Rusku či Evropské unii). To se samozřejmě dotklo i účasti na shromážděních. I přesto jsme prožili spolu s tanními věřícími pěkný čas a vzájemně se povzbudili ve víře. Další bohoslužby se konaly v romských společenstvích v Černotisovu a v Petrovu. V Petrovu jsem měl možnost mluvit s mužem, který byl v rámci základní vojenské služby v sovětské armádě nasazen jako voják v Afganistánu. Když popisoval hrůzy tehdejší války z osmdesátých let minulého století, běhal mně z toho mráz po zádech. V Afganistánu byl vážně raněn do hlavy a upadl do bezvědomí. K vědomí se probрал až po několika dnech v nemocnici již na území bývalého Sovětského svazu. Od svých dvaceti let je invalidou. V současnosti trpí kromě následků válečného zranění ještě silným astmatem. Pro mě osobně bylo těžké vidět, jak hrozně kašlal a špatně dýchal. V současnosti činí jeho invalidní důchod cca 2 400 Kč měsíčně, což komplikuje kvůli nedostatku financí jeho léčení.

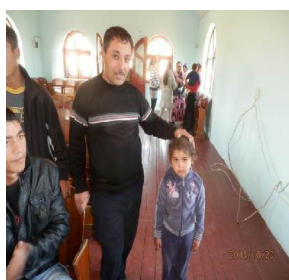


Z Cholmovce a Černotisova jsme se přesunuli na seminář romských pracovníků, vedoucích a kazatelů do obce Poljana. Mohlo zde být okolo 70 lidí. Na stejném semináři jsem byl již na podzim loňského roku. Užili jsme si zde pěkný čas. Mohl jsem dvakrát kázat a modlit se za nemocné a další potřeby, kterých mají všichni služebníci a pracovníci v církvi vždy hodně. Sloužil zde také pastor Zoli z Maďarska, který přinesl z mého pohledu velice kvalitní vyučování. Kromě toho, že má dar vyučovat, mluvil v maďarštině, která je pro romské služebníky mateřským jazykem, takže mohl věci vyjádřit a formulovat o hodně lépe než já, který mluvím svojí skoro ruštinou. Bylo moc příjemné společně s bratrem Zolim sloužit. Ve zbytku výjezdu jsem navštívil několik romských sborů v okolí cca 60 km od Mukačeva a také byl na několika návštěvách po domácnostech. Jen za neděli jsme najeli okolo 200 km a celkem jsem měl příležitost kázat desetkrát. V Strebičove jsem se modlil za ženu, které se v době našeho červnového pobytu utopil čtrnáctiletý syn. I přes tuto tragickou událost zůstává Bohu věrná. Je pro mě vždy povzbuzením setkat se s takovými lidmi. Hodně jsme se zde také modlili za nemocné, mnozí svědčili o zlepšení či uzdravení, a to zvláště lidé mající problémy s páteří. Ve Svaljavě jsme se modlili za ženu, která při záchvatech upadala opakovaně do bezvědomí a nemohli ji přivést dlouho zpět k vědomí. Podle posledních zpráv její problémy úplně přestaly. Žel v daných podmínkách není možné většinu těchto uzdravení lékařsky potvrdit, mohu jen dlouhodobě sledovat případy, které si pamatuji. I přesto si myslím, že Bůh v oblasti nadpřirozeného uzdravování v místech, kde se na Ukrajině pohybují, opravdu jedná. V Beregovu za mnou přišel bratr, který prosil, abych se modlil za nový Boží oheň pro jeho život.

Hraje při bohoslužbách v hudební skupině. Řekl: od té doby, co zemřelo moje malé děcko a můj strýc, kterému nebylo ještě ani čtyřicet, ztratil jsem nadšení pro Boha, které jsem měl dříve, prosím modlit se za mě za nový Boží oheň. Musel jsem se nejdříve přemoci, abych byl schopen se kvůli slzám, které se mi draly do očí, za něho modlit. Říkal jsem si, že by se spíše on měl modlit za Boží oheň pro mě. A s takovými lidmi – hrdiny víry, a také s utrpením se setkávám na Zakarpatsku při svých výjezdech znovu a znovu.



Někdy mi lidé v Čechách říkají, že mnoho mluvím a píšu o utrpení, nemocech a umírání. Je pro mě těžké o těchto věcech nemluvit a nepsat. Za prvé se s nimi musím sám vyrovnávat. Nejsem totiž vůbec žádný hrdina, ba naopak spíše člověk bojácný a slaboch. S utrpením, se kterým jsem se setkal v červnu, jsem se v podstatě vyrovnával celé léto. Za druhé mě výše uvedená utrpení vedou k prozkoumání základů mé víry v Boha a k přemýšlení, na čem v mém pozemském životě opravdu záleží. Za třetí jsem moc vděčný, že mohu žít v České republice, kde i přes množství problémů, které nám komplikují život, můžeme žít o hodně lépe než mnoho lidí na Ukrajině. Například u nás kvůli dostupnosti a vyspělosti lékařské péče umírá podstatně méně malých dětí, než jak to mám možnost sledovat při svých výjezdech. Za čtvrté mě to, co na Ukrajině vidím, vede k větší bázni před Bohem, i když si myslím, že mám v této oblasti ještě velké rezervy. V Mukačevě v době mého pobytu zemřela náhle šestařicetiletá žena. Byla přítelkyní rodiny Šoniho Horvátha a pomáhala jim v domácnosti. Šla nakupovat na trh, najednou z ničeho nic zmodrala a byla mrtvá. To všechno mi připomíná, že jsme na tomto světě jenom dočasně, na návštěvě či služební cestě, a že přijde čas, kdy budeme z tohoto života skládat před Bohem účty. Myslím, že je velký rozdíl mezi strachem z Boha a bázň před Bohem. Ze strachu nemůžeme být Bohu v tomto životě moc užiteční, jinak řečeno, opravdu k dispozici. Bázeň znamená, že víme, že je tady Bytost, která nás má ráda, má pro nás plán a vede nás naším životem, i když to často tak ani nemusí navenek vypadat. V bázni před Bohem také víme, že přijde den, kdy se z toho, jak jsme prožili a využili svoje dny, budeme před Ním jednou zodpovídat. Za páté nikdo z nás neví, kdy odejde z tohoto života na druhý břeh. Smrt a věčnost je blízko každého z nás, a proto potřebujeme prožít zbytek svého života v bázni před Bohem.



V Sereďně jsem se setkal s Lenou, která loni v prosinci onemocněla leukemií. Příští měsíc jí bude šest let. V současné době se to vypadá, že byla díky lékařské péči v nemocnici v Mukačevě uzdravena. Všechny testy a výsledky jsou dobré. Bude i nadále pod dohledem lékařů, kteří se sami diví tomu, jak rychle se uzdravila. Léčba stála měsíčně cca 9 000 Kč. Po mém návratu z únorového výjezdu zaplatil tuto léčbu jeden štědrý sbor z ČR. Mám z uzdravení Leny velikou radost. Chci touto cestou Vám všem, kteří jste dali peníze na léčení Leny, moc poděkovat!



Na našich výjezdech se setkávám s mnohými materiálními potřebami, a to hlavně mezi takzvanými zapomenutými služebníky, kteří věrně slouží v romských sborech i přesto, že jejich materiální situace je dlouhodobě špatná, až zoufalá. Tyto služebníky můžete případně podpořit: **variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Víím, že naše zdroje jsou omezené, a proto nemůžeme ani zdaleka pomoci všem.

Na srdci mám zvláště staršího pastora romských sborů Šoni Horvátha, který je v nelehké finanční situaci. Kromě svého sboru je nadsborovým pastýřem v 17 romských církvích, které tvoří většinou velmi chudí lidé. Odhaduji, že dohromady mohou mít ve svých sborech okolo 1 000 lidí. V poslední době začínají některé sbory práci na několika nových místech. Spolu se svou ženou Žanetou mají čtyři malé děti. Před několika lety mu spadla střecha na jeho domku, a proto si vzal půjčku na opravu. Od února loňského roku se díky štědrosti několika sborů a jednotlivců z ČR podařilo podstatně snížit dlužnou částku, která je nyní 3 000 USD - při současném kurzu cca 60 600 Kč. I přesto je pro Šonika nadále těžké, tuto zbylou částku pravidelně splácet. Šoni Horvát bude v druhé polovině listopadu na návštěvě v ČR a bude kázat v několika českých sborech. V případě dostatku finančních prostředků by jsme mohli podpořit i další romské služebníky, kteří nemají dostatek peněz na obživu. Někteří nezačínají paradoxně práci v nových táborech jen proto, že nemají peníze na benzín, aby mohli na dané místo pravidelně dojíždět.

Na druhé straně jsou tady potřeby, které se snažíme pokrývat pomocí **variabilního symbolu: 350 – pomoc v Cholmovci**, obzvláště pomoc rodině po zemřelém pastoru Michalu Zeldi a v případě dostatku prostředků dalším potřebným v Cholmovci a okolí. Michal zemřel v listopadu 2002 a zanechal po sobě pět dětí. Čtyři nejstarší děti si během posledních 11 let po smrti pastora Michala založily svoje rodiny. Nejstarší dcera Táňa se vdala v září tohoto roku. Vzala si Vasju Lukačina, který spolu s pastorem Koljou Repljukem slouží v romských táborech v Černotisovu a Petrovu. Doma zůstává nejmladší Samuel, kterému bude příští rok v lednu 15 let. Samuel má problémy s epileptickými záchvaty. Rodina pracuje na svém malém hospodářství, paní Ira se stará o sbor po svém zemřelém manželovi. Ira i nadále zápasí s astmatem a s problémy se srdcem. Podpora rodiny Zeldi je během na dlouhou trať.

Dalším potřebným služebníkem je pastor Kolja Repljuk. Kolja je národností Ukrajinec, který již mnoho let slouží Romům. Má ženu a tři dcery. Kromě sboru v Černotisovu založil na přelomu 2011 - 2012 sboreček v romském táboře v Petrovu. Na živobytí si vydělává příležitostnými zednickými pracemi. Začátkem července se vrátil z Ruska, kde pracoval pět neděl na stavbě. Jeho výdělek však nestačí na plné zabezpečení rodiny a placení nákladů spojených se službou. Kolja plánuje kázat evangelium v dalších romských táborech a zakládat nové sbory. V případě dostatku finančních prostředků bychom rádi i jemu poskytli částečnou podporu na pokrytí jeho životních a služebních nákladů.

Variabilní symbol: 450 – Pavel Faul

Tyto finance v současnosti využívám na náklady spojené se službou na Ukrajině: placení benzínu při cestování po Ukrajině, jízdenek na vlak z ČR na Ukrajinu a zpět, příspěvků na ubytování a jídlo na Ukrajině, darů na náhlé, nepředpokládané zdravotní výdaje lidí na Ukrajině v době mých výjezdů, zdravotní pojištění, léky a ochranné preventivní preparáty pro svoji potřebu, apod. A také

na provozní náklady spojené se službou Šoni Horváta v ČR. V lednu jsem koupil digitální fotoaparát a v červenci starší projektor, který potřebuji při prezentaci práce na Ukrajině. Díky štědrosti dárců jsem měl dostatek finančních prostředků na všechny tři letošní výjezdy na Ukrajinu a také na výše zmíněné věci. Děkuji touto cestou všem dárcům. Byl bych nerad, kdyby prostředky posílané na moji službu ubraly finanční prostředky na naše projekty: **variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci a variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Chtěl bych, aby tyto dva výše zmíněné projekty zůstaly pro dárců prioritou. Variabilní symbol zřízený na moje náklady je až třetí v pořadí.

Na Ukrajinu pojedou, dá-li Bůh, pravděpodobně někdy v únoru příštího roku. Kdybyste případně chtěli podpořit rodinu po zemřelém pastorovi Michalu Zeldi, pastora Kolju Repljuka, další potřebné v Cholmovci a okolí, anebo zapomenuté služebníky v romských sborech okolo Mukačeva - zvláště pastora Šoni Horvátha či náklady spojené s mou prací na Ukrajině, můžete poslat svůj finanční příspěvek nejlépe na:

Platby z České republiky
Nadační fond Křesťanské Misijní Společnosti
ČSOB a.s. Praha 1, číslo účtu: 577409193/0300,

variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci
variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci
variabilní symbol 450 - Pavel Faul

Dary jsou odečitatelné od daňového základu.

Nadační fond KMS Vám může na požádání vystavit potvrzení o přijetí daru.

V případě potřeby potvrzení, kontaktujte ředitele NF KMS Michala Klesnila,

telefon kancelář: +420 284 822 297, e-mail: office@nfkms.cz, <http://www.nfkms.cz>

Pro platby ze zahraničí

na IBAN: CZ96 0300 0000 0005 7740 9193, BIC: CEKOCZPP

Prosím, v tomto případě uveďte kvůli rozlišení ve zprávě pro příjemce, na jaký projekt je daná finanční částka určena, zda na: **350 - Pomoc v Cholmovci, 400 - Zapomenutí služebníci**

a nebo 450 – Pavel Faul. Zároveň vás také prosím o potvrzení formou e-mailu, které bude obsahovat, na jaký projekt a jakou částku jste zaslali.

Také mě můžete kontaktovat osobně na:

mobil: +420 775 148 383

e-mailová adresa: ks.doma@atlas.cz

<http://www.ksdoma.estranky.cz/>

Pavel Faul – evangelikální Křesťanský sbor Domažlice